

DAN BROWN

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ *ΚΩΔΙΚΑΣ ΔΑ VINCI*

Το χαμένο ΣΥΜΒΟΛΟ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE LOST SYMBOL

Από τις Εκδόσεις Bantam Press, Λονδίνο 2009

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το χαμένο σύμβολο**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Dan Brown

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μπαρουξής

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Henry Steadman (www.henrysteadman.com)

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

© Dan Brown, 2009

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: www.henrysteadman.com

& Vincent Ricardel/Getty Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λιβάνη, 2009

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούλιος 2014

ISBN 978-618-01-0439-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αναγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

DAN
BROWN

Το χαμένο
ΣΥΜΒΟΛΟ

Μετάφραση:
Γιώργος Μπαρουξής

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Inferno, 2013, μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής
Άγγελοι και Δαίμονες, 2014, μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής
Κώδικας Da Vinci, 2014, μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής
Αρκτική παγίδα, 2014, μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής

Κυκλοφορεί επίσης:

Ψηφιακό οχυρό

ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΠΛΑΪΘ

Αυτό το βιβλίο είναι μυθιστόρημα και, με εξαίρεση τα ιστορικά γεγονότα, οποιαδήποτε ομοιότητα με υπαρκτά πρόσωπα, εν ζωή ή όχι, είναι καθαρά συμπτωματική.

Το να ζεις στον κόσμο χωρίς να αντιλαμβάνεσαι το νόημα του κόσμου είναι σαν να περιπλανιέσαι σε μια μεγάλη βιβλιοθήκη χωρίς να αγγίζεις τα βιβλία.

Οι Μυστικές Διδασκαλίες Όλων των Εποχών

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Το 1991, κλειδώθηκε ένα έγγραφο στο χρηματοκιβώτιο του διευθυντή της CIA. Το έγγραφο εξακολουθεί να υπάρχει εκεί μέχρι και σήμερα. Το αινιγματικό κείμενό του περιλαμβάνει αναφορές σε μια αρχαία πύλη και μια άγνωστη υπόγεια θέση. Το έγγραφο περιέχει επίσης τη φράση: *«Είναι θαμμένο κάπου εκεί έξω»*.

Όλες οι οργανώσεις που περιγράφονται στο βιβλίο υπάρχουν, ανάμεσά τους και οι Ελευθεροτέκτονες, το Αόρατο Κολέγιο, το Γραφείο Ασφάλειας, το ΚΥΣΜ, και το Ινστιτούτο Νοητικών Επιστημών.

Όλες οι τελετές, τα επιστημονικά στοιχεία, τα έργα τέχνης και τα μνημεία που περιγράφονται στο βιβλίο υπάρχουν.

Πρόλογος

**Οίκος του Ναού
8:30 μ.μ.**

Το μυστικό είναι πώς να πεθάνεις.

Από την αρχή του χρόνου, το μυστικό ήταν πάντα πώς να πεθάνεις.

Ο τριαντατετράχρονος μυσούμενος κοίταξε το ανθρώπινο κρανίο που κρατούσε στα χέρια του. Η κοιλότητά του ήταν γεμάτη κρασί κατακόκκινο σαν αίμα.

Πιες το, σκέφτηκε. Δεν έχεις τίποτα να φοβάσαι.

Όπως υπαγόρευε η παράδοση, είχε αρχίσει αυτό το ταξίδι ντυμένος με το τελετουργικό ένδυμα αιρετικού του Μεσαίωνα που οδηγείται στην αγχώνη – φαρδιά πουκαμίσσα ανοιχτή μπροστά να αποκαλύπτει το χλομό του στήθος, το αριστερό μπατζάκι του παντελονιού ανεβασμένο ως το γόνατο και το δεξί μανίκι του ανεβασμένο ως τον αγκώνα. Από τον λαιμό του κρεμόταν ένας βρόχος από χοντρό σχοινί – η «θηλιά», όπως την ονόμαζαν οι αδελφοί του. Απόψε, όμως, ήταν ντυμένος σαν διδάσκαλος, όπως και οι αδελφοί του που παρίσταντο ως μάρτυρες.

Τα μέλη της αδελφότητας που στέκονταν γύρω του φορούσαν τα τεκτονικά διάσημα, ποδιά από δέρμα αρνιού, μια ταινία διαγώνια στον ώμο και λευκά γάντια. Από τον λαιμό τους κρέμονταν τελετουργικά κοσμήματα που γυάλιζαν σαν απόκοσμα μάτια μέσα στο μουντό φως. Πολλοί από αυτούς είχαν σημαντικές θέσεις στη ζωή, όμως ο μυσούμενος ήξερε ότι τα εγκόσμια αξιώματά τους δε σήμαι-

ναν τίποτα μέσα σε αυτούς τους τοίχους. Εδώ όλοι ήταν ίσοι, ορκισμένοι αδελφοί που μοιράζονταν έναν μυστικό δεσμό.

Καθώς κοίταζε τη μεγαλόπρεπη συγκέντρωση, ο μουσόμενος σκέφτηκε ότι κανείς από τον έξω κόσμο δε θα πίστευε ότι μια τέτοια ομάδα θα μπορούσε να συγκεντρωθεί ποτέ σε ένα μέρος... και πολύ λιγότερο σε *αυτό* το μέρος. Το δωμάτιο έμοιαζε με ιερό άδυτο από τον αρχαίο κόσμο.

Η αλήθεια όμως ήταν ακόμη πιο παράξενη.

Βρίσκομαι μερικά μόλις τετράγωνα απόσταση από τον Λευκό Οίκο.

Αυτό το κολοσσιαίο κτίριο στον αριθμό 1.733 της Δέκατης Έκτης Οδού στο βορειοδυτικό τμήμα της Ουάσινγκτον ήταν αντίγραφο ενός προχριστιανικού ναού, του ναού του βασιλιά Μαύσωλου, του πρωτότυπου *μανσωλείου*, το οποίο ήταν χώρος ενταφιασμού. Έξω από την κύρια είσοδο, δύο σφίγγες δεκαεπτά τόνων φρουρούσαν τις μπρούντζινες πόρτες. Το εσωτερικό ήταν ένας περιτέχνης λαβύρινθος από τελετουργικούς θαλάμους, αίθουσες, σφραγισμένες κρύπτες, βιβλιοθήκες. Υπήρχε ακόμη και ένας κούφιος τοίχος μέσα στον οποίο ήταν κλεισμένα τα λείψανα δύο ανθρώπων. Ο μουσόμενος είχε μάθει ότι κάθε δωμάτιο σε αυτό το κτίριο είχε ένα μυστικό, αλλά κανένα δεν είχε βαθύτερα μυστικά από τη γιγάντια αίθουσα μέσα στην οποία ήταν γονατισμένος τώρα, κρατώντας το κρανίο στα χέρια του.

Ο Οίκος του Ναού.

Αυτό το δωμάτιο ήταν ένα τέλειο τετράγωνο. Και σπηλαιώδες. Η οροφή βρισκόταν στο εκπληκτικό ύψος των τριάντα μέτρων από πάνω τους, στηριγμένη σε μονολιθικούς κίονες από πράσινο γρανίτη. Γύρω στην αίθουσα υπήρχε μια κλιμακωτή γαλαρία με σκούρα καθίσματα από ρωσική καρδιά, καλυμμένα με χοιροόδεσμα δουλεμένο στο χέρι. Ένας θρόνος ύψους τριάντα τριών ποδιών κυριαρχούσε στον δυτικό τοίχο, και απέναντί του υπήρχε ένα κρυμμένο εκκλησιαστικό όργανο. Στους τοίχους υπήρχε ένα καλειδοσκόπιο από αρχαία σύμβολα – αιγυπτιακά, εβραϊκά, αστρονομικά, αλχημικά, και άλλα που ήταν άγνωστα.

Απόψε ο Οίκος του Ναού φωτιζόταν από μια σειρά κεριά τοποθετημένα με ακρίβεια σε συγκεκριμένες θέσεις. Η αμυδρή λάμψη

τους ενισχυόταν μόνο από το φεγγαρόφωτο που έμπαινε από τον «οφθαλμό», έναν μεγάλο φεγγίτη στην κορυφή, και φώτιζε το πιο απρόσμενο χαρακτηριστικό του δωματίου – έναν τεράστιο βωμό λαξεμένο από ένα κομμάτι γυαλισμένο μαύρο βελγικό μάρμαρο, τοποθετημένο ακριβώς στο κέντρο της τετράγωνης αίθουσας.

Το μυστικό είναι πώς να πεθάνεις, υπενθύμισε ο μουούμενος στον εαυτό του.

«Είναι ώρα», ψιθύρισε μια φωνή.

Το βλέμμα του μουούμενου υψώθηκε στη μορφή με τον λευκό χιτώνα που στεκόταν μπροστά του. *Ο Ανώτατος Σεβάσμιος Διδάσκαλος*. Ήταν λίγο πάνω από τα 55, μια σημαντική προσωπικότητα της Αμερικής, αγαπητός, ακμαίος, και απίστευτα πλούσιος. Τα σκούρα μαλλιά του είχαν γκριζάρει και το φημισμένο πρόσωπό του αντικατόπτριζε μια ζωή δύναμης και ένα δυνατό μυαλό.

«Δώσε τον όρκο», είπε ο Σεβάσμιος Διδάσκαλος με απαλή φωνή. «Ολοκλήρωσε το ταξίδι σου».

Το ταξίδι του μουούμενου, όπως όλα τα ταξίδια του είδους του, είχε αρχίσει στον πρώτο βαθμό. Εκείνη τη νύχτα, σε μια τελετή παρόμοια με αυτή εδώ, ο Σεβάσμιος Διδάσκαλος του είχε κλείσει τα μάτια φορώντας του μια βελούδινη κουκούλα στο κεφάλι, και του είχε κολλήσει ένα τελετουργικό σιλέτο στο στήθος, ρωτώντας: «Δηλώνεις σοβαρά στην τιμή σου, ανεπηρέαστος από μισθοφορικά ή άλλα ανάξια κίνητρα, ότι ελεύθερα και εκούσια προσφέρεις τον εαυτό σου ως υποψήφιο για τα μυστήρια και τα προνόμια αυτής της αδελφότητας;»

«Ναι», είχε απαντήσει ο μουούμενος, αν και ήταν ψέμα.

«Τότε, ας είναι αυτό ένας νυγμός στη συνείδησή σου», τον προειδοποίησε ο διδάσκαλος, «και ακαριαίος θάνατος αν ποτέ προδώσεις τα μυστικά που θα σου αποκαλυφθούν».

Τότε ο μουούμενος δεν είχε νιώσει κανέναν φόβο. *Δε θα μάθουν ποτέ τον πραγματικό μου σκοπό*.

Απόψε όμως αισθανόταν μια βαριά επισημότητα μέσα στον Οίκο του Ναού. Άρχισε να θυμάται όλες τις φρικτές προειδοποιήσεις που είχε ακούσει στο ταξίδι του, απειλές για τρομερές συνέπειες αν αποκάλυπτε ποτέ τα αρχαία μυστικά που θα μάθαινε: *Θα του κόψουν τον λαϊμό από αντί σε αντί... θα του ξεριζώσουν τη γλώσ-*

σα... θα του βγάλουν τα έντερα και θα τα κάψουν... θα τα σκορπίσουν στους τέσσερις ανέμους τ' ουρανού... θα του ξεριζώσουν την καρδιά και θα τη δώσουν στα άγρια θηρία...

«Αδελφέ», είπε ο διδάσκαλος με τα γκριζα μάτια, βάζοντας το αριστερό του χέρι στον ώμο του μμούμενου. «Δώσε τον τελικό όρκο».

Ο μμούμενος μάζεψε το κουράγιο του για το τελευταίο βήμα του ταξιδιού του. Αλλάζοντας στάση στο μυώδες σώμα του, έστρεψε την προσοχή του πάλι στο κρανίο που κρατούσε. Το κόκκινο κρασί έμοιαζε σχεδόν μαύρο μέσα στο αμυδρό φως των κεριών. Μέσα στην αίθουσα επικρατούσε νεκρική σιγή, και ένιωθε όλους τους μάρτυρες να τον παρακολουθούν, να περιμένουν να δώσει τον τελικό όρκο και να μπει και αυτός στις ανώτατες τάξεις τους.

Απόψε, σκέφτηκε, μέσα σε αυτούς τους τοίχους συμβαίνει κάτι που δεν έχει συμβεί ποτέ στην ιστορία αυτής της αδελφότητας. Ούτε μία φορά επί τόσους αιώνες.

Ήξερε ότι το συμβάν θα ήταν μια σπίθα... και ότι θα του έδινε απροσμέτρητη δύναμη. Ενεργοποιημένος από αυτή τη σκέψη, πήρε μια ανάσα και είπε μεγαλόφωνα τις ίδιες λέξεις που αμέτρητοι άντρες είχαν πει πριν από αυτόν σε όλο τον κόσμο.

«Είθε αυτό το κρασί που πίνω τώρα να γίνει θανάσιμο δηλητήριο για μένα... αν ποτέ εν γνώσει μου ή εκούσια παραβιάσω τον όρκο μου».

Τα λόγια του αντήχησαν μέσα στη μεγάλη αίθουσα.

Μετά έπεσε σιωπή.

Ο μμούμενος σήκωσε το κρανίο στο στόμα του και αισθάνθηκε τα χείλια του να αγγίζουν το ξερό οστό. Έκλεισε τα μάτια κι έγειρε το κρανίο προς το στόμα του, πίνοντας το κρασί με μεγάλες βαθιές γουλιές. Όταν τελείωσε και η τελευταία σταγόνα, χαμήλωσε το κρανίο.

Για μια στιγμή του φάνηκε ότι τα πνευμόνια του έκλεισαν και η καρδιά του άρχισε να χτυπάει τρελά. *Θεέ μου, ξέρον!* Μετά η αίσθηση πέρασε όσο γρήγορα είχε έρθει.

Μια ευχάριστη ζεστασιά άρχισε να απλώνεται στο σώμα του. Ο μμούμενος άφησε να βγει η ανάσα που κρατούσε και κοίταξε τον ανυποψίαστο άντρα με τα γκριζα μάτια που είχε κάνει την ανοησία να τον δεχτεί στις ανώτατες τάξεις της αδελφότητας.

Γρήγορα θα χάσεις ό,τι αγαπάς πιο πολύ.

Κεφάλαιο 1

Ο ανεγκυστήρας ανέβαινε το νότιο πόδι του Πύργου του Άιφελ γεμάτος τουρίστες. Μέσα στη στριμωγμένη καμπίνα, ένας σοβαρός επιχειρηματίας με καλοσιδερωμένο κοστούμι κοίταξε το παιδί δίπλα του. «Είσαι γλομός, γιε μου. Έπρεπε να μείνεις κάτω».

«Είμαι εντάξει...» απάντησε το παιδί, προσπαθώντας να ελέγξει το άγχος του. «Θα βγω έξω στο επόμενο επίπεδο». *Δεν μπορώ να ανασάνω.*

Ο πατέρας έσκυψε πιο κοντά. «Νόμιζα ότι θα το είχες ξεπεράσει πια αυτό το πράγμα». Χάιδεψε στοργικά το μάγουλο του παιδιού.

Ο μικρός ντρεπόταν που απογοήτευε τον πατέρα του, αλλά τα αυτιά του βούιζαν τόσο πολύ από το άγχος που σχεδόν δεν τον άκουγε. *Δεν μπορώ να ανασάνω. Πρέπει να βγω απ' αυτό το κουτί!*

Ο χειριστής του ανεγκυστήρα άρχισε να λέει κάτι καθησυχαστικό για τα αρθρωτά πιστόνια του μηχανισμού και την κατασκευή του πύργου από ειδικά κατεργασμένο σίδερο. Πολύ χαμηλά από κάτω τους οι δρόμοι του Παρισιού απλώνονταν προς όλες τις κατευθύνσεις.

Κοντεύουμε, σκέφτηκε το παιδί. Σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε την πλατφόρμα αποβίβασης λίγο πιο πάνω. *Κρατήσου.*

Καθώς ο ανεγκυστήρας πήρε κλίση ανεβαίνοντας προς το ψηλότερο επίπεδο, το φρέαρ άρχισε να στενεύει, με τα ογκώδη δοκάρια γύρω του να πλησιάζουν σχηματίζοντας ένα στενό κατακόρυφο τούνελ.

«Μπαμπά, δε νομίζω...»

Ξαφνικά ακούστηκε ένας στακάτος επαναλαμβανόμενος κρότος. Η καμπίνα τραντάχτηκε και κρέμασε προς τη μία πλευρά. Ξεφτισμένα συρματοσόχονα άρχισαν να κόβονται και να ξετυλίγονται σαν φίδια. Το παιδί άπλωσε το χέρι στον πατέρα του.

«Μπαμπά!»

Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν για μια τρομακτική στιγμή.

Και μετά η καμπίνα άρχισε να πέφτει.

Ο Ρόμπερτ Λάνγκντον ανακάθισε ξαφνικά στο μαλακό δερμάτινο κάθισμα, ξυπνώντας από τον εφιάλητη. Καθόταν μόνος στην τεράστια καμπίνα ενός εταιρικού τζετ Φάλκον 2000EX το οποίο μόλις είχε πέσει σε αναταράξεις. Οι δίδυμες μηχανές Πρατ & Χούιτνελι μούγκριζαν ομοίμορφα.

«Κύριε Λάνγκντον;» Η φωνή ακούστηκε από τη συσκευή ενδοεπικοινωνίας από πάνω του. «Είμαστε στην τελική προσέγγιση».

Ο Λάνγκντον ανακάθισε κι έβαλε τις σημειώσεις της διάλεξης στη δερμάτινη τσάντα του. Βρισκόταν στη μέση μιας επισκόπησης της μασονικής συμβολολογίας όταν τον πήρε ο ύπνος. Το όνειρο για τον αείμνηστο πατέρα του, υποψιαζόταν ο Λάνγκντον, οφειλόταν στην πρωινή απρόσμενη πρόσκληση από τον μέντορά του, τον Πίτερ Σόλομον.

Ο άλλος άνθρωπος που δε θέλω να απογοητεύσω ποτέ.

Ο πενήνταοχτάχρονος εκατομμυριούχος, φιλόanthρωπος, ιστορικός και επιστήμονας, είχε πάρει τον Λάνγκντον υπό την προστασία του πριν από τριάντα χρόνια σχεδόν, καλύπτοντας από πολλές απόψεις το κενό που είχε αφήσει ο θάνατος του πατέρα του Λάνγκντον. Παρά τη μεγάλη επιρροή της οικογένειας και τα τεράστια πλούτη του, ο Λάνγκντον είχε διακρίνει στα ευγενικά γκριζα μάτια του Σόλομον ταπεινοφροσύνη και εγκαρδιότητα.

Έξω από το παράθυρο ο ήλιος είχε δύσει, αλλά ο Λάνγκντον διέκρινε ακόμη τη λεπτή σιλουέτα του μεγαλύτερου οβελίσκου του κόσμου να υψώνεται στον ορίζοντα σαν γνώμονας αρχαίου ηλιακού ρολογιού. Έχοντας ύψος 555 πόδια, ήταν ντυμένος με μάρμαρο, και βρισκόταν στην καρδιά της αμερικανικής πρωτεύουσας. Γύρω από τον οβελίσκο εκτεινόταν προς όλες τις κατευθύνσεις δρόμοι και μνημεία σε μια γεωμετρική διάταξη ακριβείας.

Ακόμη και από τον αέρα, η Ουάσινγκτον εξέπεμπε μια σχεδόν μυστηριακή δύναμη.

Ο Λάνγκντον αγαπούσε αυτή την πόλη και καθώς το τζετ προσγειωνόταν, ένιωθε κιόλας την έξαψή του να μεγαλώνει με την προοπτική των όσων θα ακολουθούσαν. Το τζετ τροχοδρόμησε σε ένα ιδιωτικό τερματικό κτίριο κάπου μέσα στην αχανή έκταση του Διεθνούς Αεροδρομίου Ντάλες και σταμάτησε.

Ο Λάνγκντον μάζεψε τα πράγματά του, ευχαρίστησε τους πιλότους, και κατέβηκε από την πτυσσόμενη σκάλα του πολυτελούς τζετ. Ο κρύος αέρας του Γενάρη ήταν αναζωογονητικός.

Ανάπνευσε, Ρόμπερτ, σκέφτηκε, νιώθοντας ανακούφιση τώρα που βρισκόταν σε ανοιχτούς χώρους.

Ένα στρώμα ομίχλης κάλυπτε τον διάδρομο προσγείωσης και ο Λάνγκντον είχε την αίσθηση ότι έμπαινε σε βάλτο καθώς κατέβηκε τη σκάλα.

«Γεια σας!» φώναξε μια τραγουδιστή φωνή με βρετανική προφορά από κάπου μπροστά του. «Ο καθηγητής Λάνγκντον;»

Ο Λάνγκντον είδε μια μεσόκοπη γυναίκα με μια κονκάρδα στο πέτο και ένα κλίμππορντ στο χέρι να πλησιάζει γνέφοντάς του ζωηρά. Είχε σγουρά ξανθά μαλλιά που ξεπρόβαλλαν κάτω από έναν μοντέρνο πλεκτό σκούφο.

«Καλώς ορίσατε στην Ουάσινγκτον, κύριε καθηγητά!»

Ο Λάνγκντον χαμογέλασε. «Ευχαριστώ».

«Λέγομαι Παμ, από τις υπηρεσίες επιβατών». Μιλούσε με έναν ενθουσιασμό που ήταν σχεδόν ανησυχητικός. «Ελάτε από εδώ, το αμάξι σάς περιμένει».

Ο Λάνγκντον την ακολούθησε προς το τερματικό κτίριο της Σίγκνιατσουρ, που ήταν περιτριγυρισμένο από αστραφτερά ιδιωτικά τζετ. *Πιάτσα ταξί για τους πλούσιους και διάσημους.*

«Με συγχωρείτε για την ερώτηση, κύριε καθηγητά», είπε η Παμ κάπως ντροπαλά, «αλλά είστε ο Ρόμπερτ Λάνγκντον που γράφει βιβλία για τα σύμβολα και τη θρησκεία, έτσι δεν είναι;»

Ο Λάνγκντον δίστασε για μια στιγμή, αλλά μετά έκανε ένα καταφατικό νεύμα.

«Καλά το κατάλαβα!» είπε η Παμ χαμογελώντας πλατιά. «Ανήκω σε μια λέσχη βιβλίου, και διαβάσαμε πρόσφατα το βιβλίο σας

για το ιερό θηλυκό και την εκκλησία! Τι υπέροχο σκάνδαλο που προκαλέσατε! Σας αρέσει να βάζετε την αλεπού στο κοτέτσι!»

Ο Λάνγκντον χαμογέλασε. «Η πρόθεσή μου δεν ήταν να προκαλέσω σκάνδαλο».

Η Παμ φάνηκε να αντιλαμβάνεται ότι ο Λάνγκντον δεν είχε διάθεση να συζητήσει τη δουλειά του. «Με συγχωρείτε. Παρασύρομαι μερικές φορές. Μάλλον θα σας κουράζει πια αυτό, να σας αναγνωρίζουν όπου πάτε... Όμως εσείς φταίτε». Έδειξε χαμογελώντας τα ρούχα του. «Σας πρόδωσε η στολή σας».

Η στολή μου; Ο Λάνγκντον κοίταξε τα ρούχα του. Φορούσε το συνηθισμένο ανθρακί ζιβάγκο, σακάκι Χάρις Τουίντ, μπες παντελόνι και παντοφλέ μαροκέν παπούτσια. Ήταν η στάνταρ ενδυμασία που φορούσε στη διδακτική αίθουσα, στις διαλέξεις, στις φωτογραφίσεις για τα βιβλία του, και σε κοινωνικές εκδηλώσεις.

Η Παμ γέλασε. «Αυτά τα ζιβάγκο που φοράτε είναι τόσο ξεπερασμένα. Θα ήσασταν πολύ πιο κομψός με μια γραβάτα!»

Με τίποτα, σκέφτηκε ο Λάνγκντον. *Μικρές θηλιές.*

Η γραβάτα ήταν απαραίτητη έξι μέρες τη βδομάδα όταν ο Λάνγκντον πήγαινε στο λύκειο Φίλιπς Έξτερ Ακάντεμ και, παρά τους ρομαντικούς ισχυρισμούς του τότε δασκάλου του ότι η προέλευση της γραβάτας ήταν τα μεταξωτά μαντίλια ή *fascalina* που φορούσαν οι Ρωμαίοι ρήτορες για να ξεσταίνουν τις φωνητικές τους χορδές, ο Λάνγκντον ήξερε ότι, ετυμολογικά, η «γραβάτα» προερχόταν από το γαλλικό *cravat*, γαλλική παραφθορά της λέξης «Κροάτης», και είχε πάρει το όνομά της από μια ανελέητη ομάδα Κροατών μισθοφόρων που έδεναν ένα μαντίλι στον λαιμό τους πριν ορμήσουν στη μάχη. Σήμερα, οι σύγχρονοι πολεμιστές των γραφείων φορούσαν ακόμη αυτό το αρχαίο πολεμικό αξεσουάρ ελπίζοντας να ποιήσουν τους εχθρούς τους στις μάχες που έδιναν καθημερινά μέσα στις αίθουσες συσκέψεων.

«Ευχαριστώ για τη συμβουλή», είπε γελώντας ο Λάνγκντον. «Θα εξετάσω το ενδεχόμενο να φορέσω γραβάτα στο μέλλον».

Ευτυχώς, ένας άντρας με σκούρο κοστούμι βγήκε από ένα Λίνκολν Τάουν Καρ παρακαρισμένο κοντά στο τερματικό κτίριο και του έκανε νόημα. «Ο κύριος Λάνγκντον; Λέγομαι Τσαρλς, είμαι από την Μπέλτγουεϊ Λίμουζιν». Άνοιξε την πόρτα του επιβάτη. «Καλησπέρα σας. Καλωσορίσατε στην Ουάσινγκτον».

Ο Λάνγκντον έδωσε ένα φιλοδώρημα στην Παμ για τη φιλόξενη διάθεσή της και μπήκε στο πολυτελές αυτοκίνητο. Ο οδηγός του έδειξε τα κουμπιά ελέγχου της θερμοκρασίας, ένα μπουκάλι με νερό, και ένα καλάθι με ζεστά μάφιν. Μερικά δευτερόλεπτα αργότερα, έτρεχαν σε έναν ιδιωτικό δρόμο. *Ώστε έτσι ζουν οι πλούσιοι.*

Καθώς ο οδηγός έπαιρνε τη Γούντσοκ Ντράιβ, κοίταξε το επιβατολόγιο μπροστά του κι έκανε ένα γρήγορο τηλεφώνημα. «Εδώ Μπέλτγουεϊ Λίμουζιν», είπε με επαγγελματικό τόνο. «Μου ζήτησαν να ενημερώσω όταν παραλάβω τον επιβάτη μου». Έκανε μια παύση. «Μάλιστα, κύριε. Ο καλεσμένος σας, ο κύριος Λάνγκντον, έφτασε, και θα τον μεταφέρω στο Καπιτώλιο μέχρι τις επτά μ.μ. Παρακαλώ, κύριε». Έκλεισε το τηλέφωνο.

Ο Λάνγκντον δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει. *Φροντίζει τα πάντα.* Η προσοχή του Πίτερ Σόλομον στη λεπτομέρεια ήταν ένα από τα μεγαλύτερα προτερήματά του, και του επέτρεπε να διαχειρίζεται τη σημαντική του δύναμη με φαινομενική ευκολία. *Δε βλέπτει επίσης να έχεις μερικά δισεκατομμύρια δολάρια στην τράπεζα.*

Ο Λάνγκντον βολεύτηκε στο πολυτελές δερμάτινο κάθισμα κι έκλεισε τα μάτια καθώς ο θόρυβος του αεροδρομίου έσβηνε πίσω τους. Το Καπιτώλιο απείχε γύρω στη μισή ώρα, και αυτό το διάστημα θα του ήταν χρήσιμο για να συγκεντρώσει τις σκέψεις του. Τα πάντα είχαν γίνει τόσο γρήγορα σήμερα ώστε ο Λάνγκντον μόλις τώρα είχε αρχίσει να σκέφτεται σοβαρά την απίστευτη βραδιά που τον περίμενε.

Αφιξη υπό πέπλο μυστικότητας, σκέφτηκε, διασκεδάζοντας με την κατάσταση.

Δεκαπέντε χιλιόμετρα απόσταση από το Καπιτώλιο, μια μοναχική φιγούρα προετοιμαζόταν ανυπόμονα για την άφιξη του Ρόμπερτ Λάνγκντον.

Κεφάλαιο 2

Ο άνθρωπος που είχε αυτοονομαστεί Μαλ'άχ* πίεσε την άκρη της βελόνας στο ξυρισμένο κεφάλι του και αναστέναξε με ευχαρίστηση καθώς την αισθάνθηκε να τρυπά τη σάρκα του και να ξαναβγαίνει. Ο σιγανός βόμβος της ηλεκτρικής συσκευής ήταν εθιστικός... όπως και ο πόνος από τη βελόνα που εισχωρούσε βαθιά στο δέρμα του και άφηγε εκεί την ειδική βαφή.

Είμαι ένα αριστούργημα.

Ο στόχος των τατουάζ δεν ήταν ποτέ η ομορφιά. Ο στόχος ήταν η *αλλαγή*. Από του ιερείς της Νουβίας του 2000 π.Χ. με τα χαραγμένα σώματα μέχρι τα τατουάζ των πιστών της Κυβέλης στην αρχαία Ρώμη, και τις ουλές *μόκο* των σύγχρονων Μαορί, οι άνθρωποι έκαναν τατουάζ για να προσφέρουν το σώμα τους ως μερική θυσία, υπομένοντας τον πόνο της δερματοστιξίας για να αλλάξουν ως όντα.

Παρά τις δυσοίωνες προειδοποιήσεις της Παλαιάς Διαθήκης στο Λευιτικό 19:28, που απαγορεύει να σημαδεύει κανείς τη σάρκα του, τα τατουάζ είχαν γίνει ένα είδος διαβατηρίου εθίμου για εκατομμύρια ανθρώπους της σύγχρονης εποχής – από αξιοπρεπείς εφήβους μέχρι σκληρούς χρήστες ναρκωτικών και νοικοκυρές των προαστίων.

Η τέχνη του τατουάζ ήταν μια μεταμορφωτική διακήρυξη δύναμης που δήλωνε στον κόσμο: *Έχω τον έλεγχο της ίδιας μου της σάρκας*. Η μεθυστική αίσθηση του ελέγχου απέρραε από τον σωματικό μετασχηματισμό που είχε εθίσει εκατομμύρια ανθρώπους σε πρα-

* Αγγελιοφόρος ή άγγελος στα εβραϊκά. (Σ.τ.Μ.)

κτικές που μεταβάλλουν το σώμα – πλαστικές επεμβάσεις, πύρσινγκ, μπόντι μπλντινγκ, αναβολικά, ακόμη και βουλιμία και αλλαγές φύλου. *Το ανθρώπινο πνεύμα λαχταρά να επιβληθεί στο σαρκικό του κέλυφος.*

Το μεγάλο εκκρεμές στον τοίχο χτύπησε μια φορά και ο Μαλ'άχ γύρισε και το κοίταξε. 6:30 μ.μ. Άφησε τα εργαλεία του, φόρεσε μια ρόμπα από ιαπωνικό μετάξι Κιρίου στο γυμνό πανύψηλο σώμα του και βγήκε στον διάδρομο. Ο αέρας μέσα στο τεράστιο σπίτι ήταν πλημμυρισμένος από την έντονη οσμή των δερματικών βαφών και από τον καπνό των κεριών από κεριά μέλισσας που χρησιμοποιούσε για να αποστειρώσει τις βελόνες. Διέσχισε τον διάδρομο περνώντας μπροστά από ιταλικές αντίκες ανεκτίμητης αξίας – μια γκραβούρα του Πιρανέζι, ένα κάθισμα Σαβοναρόλα, μια ασημένια λάμπα λαδιού Μπουγκαρίνι.

Καθώς περπατούσε, κοίταξε από μια τζαμαρία που κάλυπτε όλο τον τοίχο από το πάτωμα μέχρι το ταβάνι, και θαύμασε το κλασικό περιγράμμα της πόλης στο βάθος. Ο φωτεινός θόλος του Καπιτωλίου έλαμπε επιβλητικός με φόντο τον σκοτεινό χειμωνιάτικο ουρανό.

Εκεί είναι κρυμμένο, σκέφτηκε. Είναι θαμμένο κάπου εκεί έξω.

Ελάχιστοι γνώριζαν την ύπαρξή του, και ακόμα λιγότεροι γνώριζαν την τρομερή του δύναμη ή με πόσο ιδιοφυή τρόπο ήταν κρυμμένο. Μέχρι και σήμερα, παράμενε το μεγαλύτερο μυστικό αυτής της χώρας. Και οι λίγοι που γνώριζαν την αλήθεια την κρατούσαν κρυμμένη πίσω από ένα πέπλο συμβόλων, θρύλων και αλληγοριών.

Τώρα όμως μου άνοιξαν τις πόρτες, σκέφτηκε ο Μαλ'άχ.

Πριν από τρεις εβδομάδες, σε μια σκοτεινή τελετή στην οποία παραβρέθηκαν μερικοί από τους σημαντικότερους άνδρες της Αμερικής, ο Μαλ'άχ είχε ανεβεί στον τριακοστό τρίτο βαθμό, το υψηλότερο επίπεδο της παλαιότερης εν λειτουργία αδελφότητας στον κόσμο. Παρά το νέο αξίωμα του Μαλ'άχ, οι αδελφοί του δεν του είχαν αποκαλύψει κανένα μυστικό. Και ήξερε πως ούτε επρόκειτο να του αποκαλύψουν. Έτσι λειτουργούσε η αδελφότητα. Υπήρχαν κύκλοι μέσα σε κύκλους... αδελφότητες μέσα σε αδελφότητες. Ακόμα και αν περίμενε χρόνια, μπορεί να μην κέρδιζε ποτέ ολοκληρωτικά την εμπιστοσύνη τους.

Ευτυχώς, όμως, δε χρειαζόταν την εμπιστοσύνη τους για να τους αποσπάσει το βαθύτερο μυστικό τους.

Η μύησή μου εξυπηρέτησε τον σκοπό της.

Τώρα, ενθουσιασμένος απ' όσα θα ακολουθούσαν, πήγε στην κρεβατοκάμαρά του. Ηχεία τοποθετημένα σε όλο το σπίτι έπαιζαν τους παράξενους ήχους μιας σπάνιας ηχογράφησης στην οποία ένας καστράτο τραγουδούσε το «Lux Aeterna» από το Ρέκβιεμ του Βέρντι – μια υπενθύμιση της προηγούμενης ζωής του. Ο Μαλ'άχ άγγιξε ένα τηλεχειριστήριο και από τα ηχεία ξεχύθηκε το εκκωφαντικό «Dies Irae». Μετά, με μια μουσική υπόκρουση από βροντερά τύμπανα και παράλληλες πέμπτες, ανέβηκε τρέχοντας τη μαρμάρινη σκάλα, με τη ρόμπα ν' ανεμίζει πίσω του.

Καθώς έτρεχε, άκουσε το άδειο στομάχι του να γουργουρίζει. Επί δύο μέρες τώρα νήστευε πίνοντας μόνο νερό, για να προετοιμάσει το σώμα του σύμφωνα με τους αρχαίους κανόνες. *Η πείνα σου θα κορεστεί τα χαράματα, σκέφτηκε. Μαζί με τον πόνο σου.*

Μπήκε στην κρεβατοκάμαρά του με ευλάβεια και κλείδωσε την πόρτα πίσω του. Καθώς πλησίαζε στον χώρο της ντουλάπας, σταμάτησε νιώθοντας να τον τραβά ο τεράστιος καθρέφτης με την επίχρυση κορνίζα. Μην μπορώντας να αντισταθεί στον πειρασμό, γύρισε και κοιτάχτηκε. Αργά αργά, σαν να ξετύλιγε ένα δώρο ανεκτίμητης αξίας, άνοιξε τη ρόμπα αποκαλύπτοντας το γυμνό του σώμα. Το θέαμα τού προκάλεσε δέος.

Είμαι ένα αριστούργημα.

Το πανύψηλο μυώδες σώμα του ήταν ξυρισμένο και λείο. Κοίταξε πρώτα τα πόδια του, που ήταν σκεπασμένα από ένα τατουάζ που αναπαριστούσε τις φολίδες και τα νύχια ενός γερακιού. Πιο πάνω, τα τατουάζ έκαναν τις δυνατές κινήμες του να μοιάζουν με σκαλιστούς κίονες, η αριστερή με σπειροειδείς αυλακώσεις και η δεξιά με κατακόρυφες. *Βοάζ και Γιαχίν.* Οι βουβώνες και η κοιλιά του σχημάτιζαν μια διακοσμημένη αφίδα, πάνω από την οποία το δυνατό μυώδες στήθος του ήταν σκεπασμένο από το τατουάζ ενός δικέφαλου φοίνικα. Τα κεφάλια ήταν σχεδιασμένα σε προφίλ και το ορατό μάτι κάθε κεφαλιού ήταν η ρώγα του. Οι ώμοι, ο λαιμός, το πρόσωπο και το ξυρισμένο κεφάλι του ήταν τελείως σκεπασμένα από μια περίτεχνη ταπετσαρία από αρχαία σύμβολα και μαγικά σφραγιστικά εμβλήματα.

Είμαι ένα τεχνούργημα... ένα εξελισσόμενο εικόνισμα.

Πριν από δεκαοχτώ ώρες, ένας θνητός είχε δει τον Μαλ'άχ γυμνό και είχε ξεφωνίζει τρομαγμένος, «Θεέ μου, είσαι ένας δαίμονας!»

«Αν με βλέπεις σαν τέτοιο», του είχε απαντήσει ο Μαλ'άχ, γιατί ήξερε, όπως και οι αρχαίοι, ότι οι άγγελοι και οι δαίμονες είναι πανομοιότυπα αρχέτυπα. Ήταν όλα θέμα πολικότητας: ο φύλακας άγγελος που νικούσε τον εχθρό σου στη μάχη γινόταν αντιληπτός από αυτό τον εχθρό ως καταστροφικός δαίμονας.

Ο Μαλ'άχ έσκυψε και κοίταξε μέσα από τον καθρέφτη το πάνω μέρος του κεφαλιού του. Εκεί, στη μέση της κορυφής του κρανίου του, στη λεγόμενη πηγή, φαινόταν ένας μικρός κύκλος χλομής σάρκας χωρίς τατουάζ. Αυτό το σημείο ήταν το μοναδικό μέρος με παρθένο δέρμα σε όλο του το σώμα. Το ιερό σημείο περιέμενε υπομονετικά, και απόψε θα συμπληρωνόταν κι αυτό. Ο Μαλ'άχ δε διέθετε ακόμη αυτό που χρειαζόταν για να ολοκληρώσει το αριστούργημά του, ήξερε όμως ότι γρήγορα θα το αποκτούσε.

Ενεργοποιημένος από την εικόνα του σώματός του, ένιωσε κιόλας τη δύναμή του να μεγαλώνει. Έκλεισε τη ρόμπα και πήγε στο παράθυρο, όπου κοίταξε πάλι τη μυστικιστική πόλη μπροστά του. *Είναι θαμμένο κάπου εκεί έξω.*

Εστιάζοντας πάλι στο επόμενο βήμα του, ο Μαλ'άχ πήγε στην τουαλέτα και άπλωσε προσεκτικά ένα στρώμα κονσίλερ στο πρόσωπο, στο κρανίο και στον λαιμό του, κρύβοντας τα τατουάζ. Μετά φόρεσε τα ειδικά ρούχα και άλλα αντικείμενα που είχε προετοιμάσει προσεκτικά για τη σημερινή βραδιά. Όταν τελείωσε, κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Ικανοποιημένος με το αποτέλεσμα, πέρασε την παλάμη πάνω από το λείο κρανίο του και χαμογέλασε.

Είναι εκεί έξω, σκέφτηκε. Και απόψε, ένας άνθρωπος θα με βοηθήσει να το βρω.

Βγήκε από το σπίτι του έτοιμος για το συμβάν που γρήγορα θα συγκλόνιζε το Καπιτώλιο. Είχε καταβάλει τεράστια προσπάθεια για να φέρει όλα τα πιόνια στις θέσεις τους απόψε.

Και τώρα, επιτέλους, το τελευταίο πιόνι είχε μπει κι αυτό στο παιχνίδι.

Κεφάλαιο 3

Ο Ρόμπερτ Λάνγκτον διάβαζε πάλι τις κάρτες με τις σημειώσεις του, όταν ο ήχος από τα ελαστικά του αυτοκινήτου στον δρόμο άλλαξε τόνο. Σήκωσε το κεφάλι και είδε έκπληκτος πού βρισκονταν.

Φτάσαμε κιόλας στη Γέφυρα Μεμόριαλ;

Άφησε τις σημειώσεις και κοίταξε τα ήρεμα νερά του ποταμού Πότομακ που περνούσαν από κάτω, σκεπασμένα σε πολλά σημεία από ένα στρώμα πυκνής ομίχλης. Η περιοχή είχε την ταιριαστή ονομασία Φόγκι Μπότομ*, και φαινόταν παράξενο μέρος για να χτίσει κανείς την πρωτεύουσα της χώρας. Από όλα τα δυνατά μέρη του Νέου Κόσμου, οι πατέρες του έθνους επέλεξαν έναν υγρό παραποτάμιο βάλτο για να τοποθετήσουν τον ακρογωνιαίο λίθο της ουτοπικής κοινωνίας τους.

Ο Λάνγκτον κοίταξε αριστερά, πέρα από την Παλιρροιακή Λεκάνη, προς την καλαίσθητη καμπυλωτή σιλουέτα του Μνημείου Τζέφερσον – του Πάνθεου της Αμερικής, όπως το έλεγαν πολλοί. Μπροστά τους, το Μνημείο Λίνκολν ύψωνε τις λιτές ορθογώνιες γραμμές του θυμίζοντας τον αρχαίο Παρθενώνα. Και ακόμη πιο μακριά φαινόταν το κεντρικό μνημείο της πόλης, ο οβελίσκος που είχε δει από τον αέρα. Η αρχιτεκτονική του έμπνευση ήταν πολύ παλιότερη από τους Ρωμαίους και τους αρχαίους Έλληνες.

Ο αιγυπτιακός οβελίσκος της Αμερικής.

Ο μονολιθικός οβελίσκος του Μνημείου Ουάσινγκτον ξεχώριζε

* Foggy Bottom, ομιχλώδης πυθμένας. (Σ.τ.Μ.)

φωτισμένος με φόντο τον ουρανό, σαν μεγαλόπρεπο κατάρτι πλοίου. Από την πλάγια θέση που τον έβλεπε ο Λάνγκντον, έμοιαζε να μην έχει επαφή με το έδαφος, να ταλαντεύεται μέσα στον σκοτεινό ουρανό σαν σε φουρτουνιασμένη θάλασσα. Κάπως έτσι ένιωθε και ο ίδιος ο Λάνγκντον. Η επίσκεψή του στην Ουάσινγκτον ήταν εντελώς απρόσμενη. *Εύπνησα σήμερα το πρωί περιμένοντας να περάσω μια ήσυχη Κυριακή στο σπίτι μου... και τώρα βρίσκομαι μερικά λεπτά απόσταση από το Καπιτώλιο.*

Σήμερα το πρωί, στις πέντε παρά τέταρτο, είχε βουτήξει στην έρημη πισίνα του Χάρβαρντ για να αρχίσει όπως πάντα τη μέρα του κολυμπώντας πενήντα διαδρομές στα ήρεμα νερά της. Δεν είχε πια τη σωματική διάπλαση της εποχής που πήγαινε στο κολέγιο, όταν είχε επιλεγεί ανάμεσα στους καλύτερους παίκτες κολεγιακού πόλο στη χώρα, αλλά ήταν ακόμη λεπτός και γυμνασμένος, σε καλή κατάσταση για έναν άντρα πάνω από τα σαράντα. Η μόνη διαφορά τώρα ήταν ότι χρειαζόταν μεγαλύτερη προσπάθεια για να διατηρείται σε αυτό το επίπεδο.

Όταν γύρισε σπίτι του γύρω στις έξι, ετοιμάστηκε να αρχίσει την πρωινή του τελετουργία, αλέθοντας με το χέρι καφέ Σουμάτρα και απολαμβάνοντας το εξωτικό άρωμα που πλημμύριζε την κουζίνα. Τότε όμως είδε με έκπληξη το φωτάκι του τηλεφωνητή να αναβοσβήνει. *Ποιος μπορεί να τηλεφωνεί στις έξι το πρωί της Κυριακής;* Πάτησε το κουμπί και άκουσε το μήνυμα.

«Καλημέρα, κύριε καθηγητά, λυπάμαι πολύ για το πρωινό τηλεφώνημα». Η φωνή ήταν ευγενική και αισθητά διστακτική, με μια αμυδρή υποψία νότιας προφοράς. «Λέγομαι Άντονι Τζέλμαρτ, και είμαι ο προσωπικός βοηθός του Πίτερ Σόλομον. Ο κύριος Σόλομον μου είπε ότι ξυπνάτε νωρίς... Προσπαθούσε να σας βρει επειγόντως σήμερα το πρωί. Μόλις λάβετε αυτό το μήνυμα, θα είχατε την καλοσύνη να τηλεφωνήσετε απευθείας στον Πίτερ; Μάλλον θα έχετε το νέο κινητό του τηλέφωνο. Αν όχι, είναι 202-329-5746».

Ο Λάνγκντον αισθάνθηκε μια ξαφνική ανησυχία για τον παλιό του φίλο. Ο Πίτερ Σόλομον ήταν εξαιρετικά τυπικός κι ευγενικός, σίγουρα όχι από τους ανθρώπους που θα σου τηλεφωνούσαν χαράματα Κυριακής, παρά μόνο αν υπήρχε κάποιο πολύ σοβαρό πρόβλημα.

Άφησε τον καφέ στη μέση και πήγε στο γραφείο του για να τηλεφωνήσει.

Ελπίζω να είναι καλά.

Είχαν γνωριστεί για πρώτη φορά στο Πανεπιστήμιο Πρίνστον, και από τότε ο Πίτερ Σόλομον ήταν φίλος, μέντορας και πατρική μορφή για τον Λάνγκντον, παρόλο που ήταν μόνο δώδεκα χρόνια μεγαλύτερός του. Στο δεύτερο έτος του, ο Λάνγκντον είχε παρακολουθήσει υποχρεωτικά για ένα μάθημά του μια βραδινή διάλεξη του γνωστού νεαρού ιστορικού και φιλόλογου. Ο Σόλομον είχε μιλήσει με μεταδοτικό ενθουσιασμό για τη σημειωτική και την αρχαιολογική ιστορία. Εκείνη η εκπληκτική παρουσίαση ήταν το έναυσμα που οδήγησε τον Λάνγκντον στο μεγάλο του πάθος για τα σύμβολα. Ο Σόλομον ήταν λαμπρός ομιλητής, αλλά επιπλέον ο Λάνγκντον διέκρινε στα γκριζά μάτια του μια βαθιά ταπεινοφροσύνη, κάτι που του έδωσε το κουράγιο να του γράψει μια ευχαριστήρια επιστολή. Ο νεαρός δευτεροετής δεν είχε φανταστεί ποτέ ότι ο Πίτερ Σόλομον, ένας από τους πλουσιότερους και πιο ενδιαφέροντες νέους διανοούμενους της Αμερικής, θα του απαντούσε. Όμως ο Σόλομον του απάντησε, και αυτή ήταν η αρχή μιας πραγματικά ουσιαστικής φιλίας.

Ο Πίτερ Σόλομον ήταν ένας διακεκριμένος ακαδημαϊκός με ήρεμο χαρακτήρα. Η οικογένειά του ήταν απίστευτα πλούσια, και το όνομά της εμφανιζόταν σε κτίρια και πανεπιστήμια σε όλη τη χώρα. Οι Σόλομον ήταν για την Αμερική ό,τι οι Ρότσιλντ για την Ευρώπη, ένα όνομα που συνδεόταν αναπόσπαστα με τη γοητεία της αμερικανικής αριστοκρατίας και επιτυχίας. Ο Πίτερ είχε αναλάβει τα ηνία σε μικρή ηλικία μετά τον θάνατο του πατέρα του, και σήμερα, σε ηλικία πενήντα οκτώ ετών, είχε περάσει από πολλές σημαντικές θέσεις στη ζωή του. Τώρα ήταν επικεφαλής του Σμιθσονιανού Ινστιτούτου. Ο Λάνγκντον τον πείραζε μερικές φορές λέγοντάς του ότι η μοναδική κηλίδα που αμαύρωνε το εξαιρετικό βιογραφικό του ήταν το γεγονός ότι είχε σπουδάσει σε πανεπιστήμιο δεύτερης διαλογής: το Γέιλ.

Μόλις μπήκε στο γραφείο του, είδε με έκπληξη ότι είχε λάβει και ένα φαξ από τον Πίτερ.

Πίτερ Σόλομον
 ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ
 ΤΟΥ ΣΜΙΘΣΟΝΙΑΝΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ

Καλημέρα, Ρόμπερτ,

Πρέπει να σου μιλήσω αμέσως.
 Σε παρακαλώ, τηλεφώνησέ μου αμέσως
 μόλις μπορέσεις στο 202-320-5746.

Πίτερ

Ο Λάνγκντον πήρε αμέσως τον αριθμό, και κάθισε στο σκαλιστό δρύινο γραφείο του περιμένοντας να συνδεθεί.

«Γραφείο Πίτερ Σόλομον», απάντησε η φωνή του βοηθού που είχε ακούσει στον τηλεφωνητή. «Εδώ Αντονι. Μπορώ να σας βοηθήσω;»

«Καλημέρα, εδώ Ρόμπερτ Λάνγκντον. Μου άφησες ένα μήνυμα νωρίτερα...»

«Κύριε καθηγητά!» Η φωνή του νεαρού έδειχνε ανακούφιση. «Σας ευχαριστώ που πήρατε τόσο γρήγορα. Ο κύριος Σόλομον θέλει να σας μιλήσει. Μια στιγμή να του πω ότι είστε στη γραμμή. Μπορώ να σας βάλω σε αναμονή;»

«Φυσικά».

Καθώς περίμενε να μιλήσει με τον Σόλομον, ο Λάνγκντον κοίταξε το όνομα του Πίτερ στο επιστολόχαρτο του Σμιθσονιανού Ινστιτούτου και χαμογέλασε. Δεν υπάρχουν τεμπέληδες στην οικογένεια Σόλομον. Το γενεαλογικό δέντρο του Πίτερ έβριθε από πλούσιους μεγιστάνες, ισχυρούς πολιτικούς και αρκετούς διακεκριμένους επιστήμονες, μερικοί από τους οποίους μάλιστα ήταν μέλη της Βασιλικής Εταιρείας του Λονδίνου. Η μοναδική του εν ζωή συγγενής, η μικρότερη αδελφή του, η Κάθριν, προφανώς είχε κληρονομήσει το επιστημονικό γονίδιο, γιατί ήταν μια ηγετική μορφή σε έναν νέο τομέα αιχμής, τις λεγόμενες Νοητικές Επιστήμες.

Ακαταλαβίστικα πράγματα, σκέφτηκε ο Λάνγκντον και χαμογέλασε καθώς θυμήθηκε την αποτυχημένη προσπάθεια της Κάθριν

να του εξηγήσει τις Νοητικές Επιστήμες σε ένα πάρτι στο σπίτι του αδελφού της πέρτσι. Ο Λάνγκντον την είχε ακούσει προσεκτικά, και μετά είχε πει:

«Ακούγεται περισσότερο σαν μαγεία παρά σαν επιστήμη».

«Αυτά τα δύο είναι πολύ πιο κοντά από όσο νομίζεις, Ρόμπερτ», είχε απαντήσει η Κάθριν κλείνοντάς του το μάτι.

Ο Λάνγκντον άκουσε πάλι τον βοηθό του Σόλομον στο τηλέφωνο. «Λυπάμαι, ο κύριος Σόλομον προσπαθεί να τελειώσει με μια τηλεδιάσκεψη. Τα πράγματα είναι λίγο χαώδη εδώ σήμερα το πρωί».

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, μπορώ να ξαναπάρω».

«Βασικά, μου ζήτησε να σας ενημερώσω εγώ για τον λόγο για τον οποίο σας κάλεσε, αν δε σας πειράζει...»

«Παρακαλώ».

Ο βοηθός πήρε μια βαθιά ανάσα. «Όπως θα γνωρίζετε μάλλον, κύριε καθηγητά, κάθε χρόνο εδώ στην Ουάσινγκτον, το διοικητικό συμβούλιο του Σμιθσονιανού Ινστιτούτου διοργανώνει ένα ιδιωτικό γκαλά για να ευχαριστήσει τους πιο γενναιόδωρους υποστηρικτές μας. Θα παραβρεθεί ένα μεγάλο μέρος της πολιτισμικής ελίτ της χώρας».

Ο Λάνγκντον ήξερε ότι ο τραπεζικός του λογαριασμός είχε πολύ λίγα μηδενικά για να μπορεί να θεωρηθεί μέλος της πολιτισμικής ελίτ, αλλά αναρωτήθηκε μήπως ο Σόλομον σκόπευε να τον καλέσει παρ' όλα αυτά.

«Κάθε χρόνο», συνέχισε ο βοηθός, «πριν από το γεύμα, δίνεται μια ομιλία. Και αυτή τη φορά είχαμε την τύχη να εξασφαλίσουμε την Εθνική Αίθουσα Γλυπτών για την ομιλία».

Η καλύτερη αίθουσα σε όλη την Ουάσινγκτον, σκέφτηκε ο Λάνγκντον. Θυμήθηκε μια πολιτική διάλεξη που είχε παρακολουθήσει κάποτε στην εντυπωσιακή ημικυκλική αίθουσα. Ήταν δύσκολο να ξεχάσει το σκηνικό: πεντακόσια πτυσσόμενα καθίσματα τοποθετημένα σε τέλειο ημικύκλιο, και γύρω τους τριάντα οκτώ αγάλματα σε φυσικό μέγεθος, σε μια αίθουσα όπου κάποτε γίνονταν οι συνεδριάσεις της Βουλής των Αντιπροσώπων.

«Το πρόβλημα είναι το εξής», είπε ο βοηθός. «Η ομιλήτρια που είχαμε κλείσει αρρώστησε, και μόλις μας πληροφόρησε ότι δε θα μπορέσει να κάνει την ομιλία». Ακολούθησε μια αμήχανη παύση.

«Αυτό σημαίνει ότι χρειαζόμαστε απεγνωσμένα κάποιον να την αντικαταστήσει. Και ο κύριος Σόλομον ήλπιζε ότι θα εξετάζατε το ενδεχόμενο να μιλήσετε εσείς στη θέση της».

Ο Λάνγκντον σοκαρίστηκε. «Εγώ;» Δεν ήταν καθόλου αυτό που περίμενε. «Μα, σίγουρα ο Πίτερ θα μπορούσε να βρει κάποιον πολύ καλύτερο αντικαταστάτη».

«Γίνεστε πολύ μετριόφρων, κύριε καθηγητά. Είστε η πρώτη επιλογή του κυρίου Σόλομον. Οι καλεσμένοι του ιδρύματος θα ακούσουν με μεγάλο ενδιαφέρον την ομιλία σας. Ο κύριος Σόλομον σκέφτηκε ότι θα μπορούσατε να παρουσιάσετε το ίδιο υλικό που είχατε παρουσιάσει στο κανάλι Booksrap πριν από μερικά χρόνια. Έτσι, δε θα χρειαστείτε καμία προετοιμασία. Είπε ότι η ομιλία σας σ' εκείνη την εκπομπή αφορούσε τον συμβολισμό στην αρχιτεκτονική της Ουάσινγκτον, και είναι ένα θέμα που ταιριάζει τέλεια με τον χώρο στον οποίο θα μιλήσετε».

Ο Λάνγκντον δεν ήταν τόσο σίγουρος. «Αν θυμάμαι καλά, εκείνη η τηλεοπτική εκπομπή είχε περισσότερη σχέση με τη μασονική ιστορία του κυρίου παρά...»

«Ακριβώς! Όπως γνωρίζετε, ο κύριος Σόλομον είναι Μασόνος, όπως και πολλοί από τους φίλους του που θα παραβρεθούν στο γκαλά. Σίγουρα θα τους αρέσει πολύ μια τέτοια ομιλία».

Παραδέχομαι ότι θα είναι εύκολο. Ο Λάνγκντον κρατούσε τις σημειώσεις από όλες τις διαλέξεις και εκπομπές που έκανε. «Φαντάζομαι μπορώ να το σκεφτώ. Πότε είναι το γκαλά;»

Ο βοηθός ξερόβηξε. Τώρα ακουγόταν πραγματικά αμήχανος. «Βασικά, κύριε καθηγητά, είναι απόψε».

Ο Λάνγκντον γέλασε δυνατά. «Απόψε;»

«Γι' αυτό επικρατεί τέτοιο χάος εδώ σήμερα το πρωί. Το Ινστιτούτο βρίσκεται σε πολύ δύσκολη θέση...» Ο βοηθός άρχισε να μιλά πιο βιαστικά τώρα. «Ο κύριος Σόλομον είναι έτοιμος να στείλει ένα ιδιωτικό τζετ στη Βοστώνη για να σας παραλάβει. Η πτήση είναι μόνο μία ώρα, και θα μπορέσετε να επιστρέψετε σπίτι σας πριν τα μεσάνυχτα. Γνωρίζετε το τερματικό των ιδιωτικών τζετ στο Αεροδρόμιο Λόγκαν της Βοστόνης;»

«Ναι», παραδέχτηκε απρόθυμα ο Λάνγκντον. *Καθόλου παράξενο που ο Πίτερ καταφέρει πάντα να γίνει το δικό του.*

«Υπέροχα! Θα θέλατε να σας περιμένει εκεί το τζετ ας πούμε... στις πέντε το απόγευμα;»

«Δε μου αφήσατε και άλλη επιλογή, έτσι δεν είναι;» είπε γελώντας ο Λάνγκντον.

«Απλώς θέλω να είναι ευχαριστημένος ο κύριος Σόλομον, κύριε καθηγητά».

Ναι, ο Πίτερ έχει αυτή την επίδραση στους άλλους. Ο Λάνγκντον το σκέφτηκε για λίγο, αλλά δεν έβλεπε τρόπο για να το αποφύγει. «Εντάξει. Πες του ότι θα έρθω».

«Εξαιρετικά!» φώναξε ο βοηθός, δείχνοντας τρομερά ανακουφισμένος. Έδωσε στον Λάνγκντον τον αριθμό του τζετ και διάφορες άλλες πληροφορίες.

Όταν τελικά ο Λάνγκντον έκλεισε το τηλέφωνο, αναρωτήθηκε αν υπάρχει άνθρωπος που να έχει πει όχι στον Πίτερ Σόλομον.

Γύρισε στην κουζίνα κι έριξε μερικά σπυριά καφέ παραπάνω στον μύλο. *Λίγη έξτρα καφεΐνη σήμερα το πρωί, σκέφτηκε. Θα είναι δύσκολη μέρα.*

Κεφάλαιο 4

Το Καπιτώλιο υψώνεται επιβλητικά στο ανατολικό άκρο του Εθνικού Πάρκου, πάνω σε μια υπερυψωμένη έκταση που ο Πιερ Λ'Ανφάν, ο σχεδιαστής της πόλης, περιέγραψε ως «βάθρο που περιμένει ένα μνημείο». Το τεράστιο κτίριο έχει μήκος 229 μέτρα και πλάτος 107. Η έκταση των γραφείων που στεγάζει είναι 65 στρέμματα, και περιέχει τον εκπληκτικό αριθμό των 541 δωματίων. Η νεοκλασική αρχιτεκτονική του είναι προσεκτικά διαμορφωμένη έτσι που να αντανακλά το μεγαλείο της αρχαίας Ρώμης, της οποίας τα ιδανικά ενέπνευσαν τους ιδρυτές της Αμερικής όταν εδραίωναν τους νόμους και την κουλτούρα της νεοϊδρυθείσας χώρας.

Το νέο σημείο ελέγχου για τους τουρίστες που μπαίνουν στο κτίριο του Καπιτωλίου βρίσκεται βαθιά μέσα στο νεότευκτο υπόγειο Κέντρο Επισκεπτών, κάτω από έναν υπέροχο γυάλινο φεγγίτη που πλασιώνει τον Θόλο του Καπιτωλίου. Ο νεοπροσληφθείς φύλακας Αλφόνσο Νούνιες κοίταξε προσεκτικά τον επισκέπτη που πλησίαζε στο σημείο ελέγχου. Είχε ξυρισμένο κεφάλι και τον είχε δει να στέκεται κάμποση ώρα στην είσοδο, τελειώνοντας ένα τηλεφώνημα πριν μπει στο κτίριο. Το δεξί του χέρι κρεμόταν σε κούνια από τον λαιμό του και κούτσαινε ελαφρά. Φορούσε ένα φθαρμένο στρατιωτικό τζάκετ, σε συνδυασμό με το ξυρισμένο κεφάλι του, έκανε τον Νούνιες να υποψιαστεί ότι ήταν στρατιωτικός. Οι βετεράνοι του Αμερικανικού Στρατού ήταν από τους συχνότερους επισκέπτες στην Ουάσινγκτον.

«Καλησπέρα, κύριε», είπε ο Νούνιες, ακολουθώντας το πρωτόκολλο ασφάλειας, που επέβαλλε να ανοίγουν συζήτηση με όλους τους άντρες επισκέπτες που ήταν μόντοι.

«Γεια», είπε ο επισκέπτης, κοιτάζοντας γύρω του τη σχεδόν άδεια είσοδο. «Ήσυχη νύχτα».

«Έχει αγώνα πλέι-οφ στο ράγκμπι», απάντησε ο Νούνιες. «Όλοι βλέπουν τους Ρέντσκινς απόψε». Θα ήθελε να τους έβλεπε κι αυτός, αλλά ήταν ο πρώτος του μήνας στη δουλειά και είχε αναγκαστεί να δουλέψει απόψε. «Τα μεταλλικά αντικείμενα στον δίσκο, παρακαλώ».

Καθώς ο επισκέπτης άρχισε να αδειάζει τις τσέπες του τζάκετ με το ένα χέρι, ο Νούνιες τον παρακολουθούσε προσεκτικά. Ήταν ανθρώπινο ένστικτο να νιώθεις μεγαλύτερη επιείκεια για τραυματισμένους και ανάπηρους, αλλά ο Νούνιες είχε εκπαιδευτεί να το αγνοεί.

Περιμένε μέχρι που ο επισκέπτης έβγαλε από τις τσέπες του το συνηθισμένο συνονθύλευμα από κέρματα, κλειδιά και δυο κινητά τηλέφωνα. «Στραμπούληγμα;» ρώτησε, δείχνοντας το τραυματισμένο χέρι του επισκέπτη που ήταν τυλιγμένο με χοντρούς επιδέσμους.

Ο φαλακρός επισκέπτης κατένευσε. «Γλίστρησα στον πάγο. Πριν από μια βδομάδα. Πονάει άσχημα ακόμη».

«Λυπάμαι. Πέραστε από μέσα, παρακαλώ».

Ο επισκέπτης πέρασε κουτσαίνοντας από τον ανιχνευτή μετάλλων, που αμέσως χτύπησε συναγερμό.

Ο επισκέπτης συνοφρυώθηκε. «Το φοβόμουν αυτό. Φοράω ένα δαχτυλίδι κάτω από τους επιδέσμους. Το δάχτυλό μου ήταν προηγουμένως, δεν μπορούσαν να μου το βγάλουν, κι έτσι οι γιατροί το τύλιξαν κι αυτό μαζί».

«Δεν υπάρχει πρόβλημα», είπε ο Νούνιες. «Θα χρησιμοποιήσω τη ράβδο».

Άπλωσε τη ράβδο ανίχνευσης μετάλλων πάνω από το δεμένο χέρι του επισκέπτη. Όπως το περιμένε, το μοναδικό μέταλλο που εντόπισε ήταν ένα μεγάλο κομμάτι στο μεσαίο δάχτυλο του τραυματισμένου χεριού. Ο Νούνιες, χωρίς να βιάζεται καθόλου, πέρασε προσεκτικά τη ράβδο ανίχνευσης πάνω από τον επίδεσμο της κούνιας και πάνω από το τυλιγμένο δάχτυλο. Ήξερε ότι ο επόπτης του μάλλον τον παρακολουθούσε από την τηλεόραση κλειστού κυκλώματος στο κέντρο ασφάλειας του κτιρίου, και ο Νούνιες τη χρειαζόταν αυτή τη δουλειά. *Είναι πάντα προτιμότερο να είσαι προσεκτικός.* Πέρασε επιμελέστατα τη ράβδο στο εσωτερικό της κούνιας.

Ο επισκέπτης μόρφασε από πόνο.

«Με συγχωρείτε».

«Δεν πειράζει», είπε αυτός. «Πρέπει να είστε προσεκτικοί στις μέρες μας».

«Αυτό να λέγεται». Ο Νούνιες τον είχε συμπαθήσει τον τύπο, και περιέργως αυτό ήταν σημαντικό στοιχείο στη δουλειά του. Το ανθρώπινο ένστικτο ήταν η πρώτη γραμμή άμυνας της Αμερικής ενάντια στην τρομοκρατία. Είχε αποδειχτεί ότι η ανθρώπινη διαίσθηση ήταν πολύ πιο ακριβής ανιχνευτής κινδύνου από όλες τις ηλεκτρονικές συσκευές στον κόσμο – το *δώρο του φόβου*, όπως το ονόμαζε ένα από τα βιβλία του τομέα.

Σε αυτή την περίπτωση, το ένστικτο του Νούνιες δεν ένιωσε τίποτα που να του προκαλέσει τον παραμικρό φόβο. Το μόνο παράξενο που πρόσεξε τώρα που στέκονταν πολύ κοντά ήταν ότι αυτός ο τύπος, που έδειχνε σκληρό καρύδι, πρέπει να φορούσε μακιγιάζ για να φαίνεται μαυρισμένος. *Δε βαριέσαι. Κανείς δε θέλει να φαίνεται γλομός τον χειμώνα.*

«Μπορείτε να περάσετε», είπε ο Νούνιες τελειώνοντας τον έλεγχο.

«Ευχαριστώ». Ο επισκέπτης άρχισε να μαζεύει τα πράγματά του από τον δίσκο.

Τότε ο Νούνιες πρόσεξε ότι τα δύο δάχτυλα που προεξείχαν από τον επίδεσμο είχαν τατουάζ. Στην άκρη του δείκτη του ήταν φτιαγμένη η εικόνα ενός στέμματος και στην άκρη του αντίχειρα η εικόνα ενός άστρου. *Φαίνεται όλοι κάνουν τατουάζ σήμερα*, σκέφτηκε ο Νούνιες, αν και φαινόταν ελώδικο να το κάνουν στα ακροδάχτυλα. «Πόνεσαν αυτά τα τατουάζ;» ρώτησε.

Ο επισκέπτης κοίταξε τα δάχτυλά του και γέλασε. «Λιγότερο από όσο μπορεί να νομίζεις».

«Είστε τυχερός τότε», είπε ο Νούνιες. «Το δικό μου πόνεσε πολύ. Έφτιαξα μια γοργόνα στην πλάτη μου όταν ήμουν στη βασική εκπαίδευση».

«Γοργόνα;» Ο φαλακρός επισκέπτης γέλασε.

«Ναι», είπε ο Νούνιες, κάπως ντροπιασμένος. «Τα λάθη που κάνομε όλοι στα νιάτα μας».

«Αυτό να λέγεται», είπε ο επισκέπτης. «Κι εγώ έκανα ένα με-

γάλο λάθος στα νιάτα μου. Τώρα το 'χω δίπλα μου κάθε πρωί που ξυπνώ».

Γέλασαν και οι δύο και ο επισκέπτης απομακρύνθηκε.

Παιχνιδάκι, σκέφτηκε ο Μαλ'άχ καθώς άφηνε πίσω του τον Νούνιες και προχωρούσε προς την κυλιόμενη σκάλα που θα τον έβγαζε στο κυρίως κτίριο του Καπιτωλίου. Η είσοδός του ήταν πολύ πιο εύκολη από όσο περίμενε. Η καμπουριαστή του στάση και η τεχνητή κοιλιά που φορούσε κάτω από τα ρούχα έκρυβαν την πραγματική σωματική του διάπλαση, ενώ το μακιγιάζ στο πρόσωπο και τα χέρια έκρυβαν τα τατουάζ που σκέπαζαν το σώμα του. Όμως η πιο ιδιοφυής κίνηση ήταν η κούνια από την οποία κρεμόταν το χέρι του, και η οποία έκρυβε το πανίσχυρο αντικείμενο που είχε καταφέρει να βάλει μέσα στο κτίριο.

Ένα δώρο για τον μοναδικό άνθρωπο πάνω στη γη που μπορεί να με βοηθήσει να αποκτήσω αυτό που αναζητώ.

Κεφάλαιο 5

Το μεγαλύτερο και τεχνολογικά πιο προηγμένο μουσείο του κόσμου είναι επίσης ένα από τα καλύτερα φυλαγμένα μυστικά στον κόσμο. Στεγάζει περισσότερα εκθέματα από το Ερμιτάζ, το Μουσείο του Βατικανού και το Μητροπολιτικό Μουσείο της Νέας Υόρκης μαζί. Όμως, παρά την υπέροχη συλλογή του, ελάχιστα μέλη του κοινού προσκαλούνται να περάσουν τις πόρτες του.

Βρίσκεται στον αριθμό 4210 της Σίλβερ Χιλ Ρόουντ, λίγο έξω από την Ουάσινγκτον, και είναι μια τεράστια κατασκευή με σχήμα ζιγκ-ζαγκ που αποτελείται από πέντε αλληλένδετα κτίρια, το καθένα μεγαλύτερο από ένα γήπεδο του ράγκμπι. Η γαλαζωπή μεταλλική επιφάνεια των κτιρίων δεν υποψιάζει τον θεατή για τα παράξενα εκθέματα που υπάρχουν στο εσωτερικό τους. Είναι ένας αλλόκοτος κόσμος πενήντα έξι χιλιάδων τετραγωνικών μέτρων που περιέχει μια «νεκρή ζώνη», μια «υγρή αποθήκη», και πάνω από δεκαεννιά χιλιόμετρα ντουλαπιών αποθήκευσης.

Απόψε, η Κάθριν Σόλομον ένιωθε ανήσυχη καθώς έφτανε με το λευκό της Βόλβο στην κύρια πύλη ασφάλειας του κτιρίου.

Ο φύλακας χαμογέλασε. «Δε βλέπετε ράγκμπι φαίνεται, κυρία Σόλομον». Χαμήλωσε την ένταση της μικρής τηλεόρασης όπου έβλεπε το σόου πριν την αρχή του αγώνα των Ρέντσκις.

Η Κάθριν χαμογέλασε βεβιασμένα. «Είναι Κυριακή βράδυ».

«Α, σωστά. Έχετε ραντεβού».

«Ήρθε;» ρώτησε τον φύλακα ανήσυχη.

Αυτός κοίταξε τα χαρτιά μπροστά του. «Δεν τον βλέπω στο ημερολόγιο».

«Ήρθα νωρίς». Η Κάθριν τον χαιρέτησε με ένα κούνημα του χεριού και ακολούθησε τον ελικοειδή δρόμο προς τη συνηθισμένη της θέση στάθμευσης στο κάτω μέρος του μικρού διώροφου πάρκινγκ. Άρχισε να μαζεύει τα πράγματά της, και μετά κοιτάχτηκε στον καθρέφτη, περισσότερο από συνήθεια παρά από ματαιοδοξία.

Η Κάθριν Σόλομον είχε κληρονομήσει το ανθεκτικό μεσογειακό δέρμα των προγόνων της, και μολονότι ήταν πενήντα χρονών, είχε λείο μελαφό πρόσωπο. Δε βαφόταν σχεδόν καθόλου, και άφηνε τα πυκνά μαύρα μαλλιά της χυτά. Όπως και ο μεγαλύτερος αδελφός της, ο Πίτερ, είχε γκριζα μάτια, και ήταν λεπτή, με αριστοκρατικό παράστημα.

Εσείς οι δύο θα μπορούσατε να είστε δίδυμοι, τους έλεγαν συχνά.

Ο πατέρας τους είχε πεθάνει από καρκίνο όταν η Κάθριν ήταν μόλις επτά ετών, και τον θυμόταν πολύ λίγο. Ο αδελφός της, οκτώ χρόνια μεγαλύτερος από την ίδια και μόλις δεκαπέντε όταν πέθανε ο πατέρας τους, βρέθηκε να είναι επικεφαλής της οικογένειας πολύ νωρίτερα από όσο είχε φανταστεί κανείς. Όπως ήταν φυσικό όμως, ο Πίτερ έμαθε γρήγορα και έπαιξε τον ρόλο του πατριάρχη των Σόλομον με την αξιοπρέπεια και τη δύναμη που ταίριαζε στο οικογενειακό τους όνομα. Μέχρι και σήμερα ακόμα πρόσεχε την Κάθριν σαν να ήταν και οι δυο τους παιδιά.

Δεν είχε παντρευτεί ποτέ, παρά τις σποραδικές παροτρύνσεις του αδελφού της, και ήταν γεγονός ότι είχαν υπάρξει πολλοί ενδιαφερόμενοι. Σύντροφός της ήταν η επιστήμη, και η δουλειά της είχε αποδειχτεί πιο ικανοποιητική και συναρπαστική από όσο θα μπορούσε να είναι ποτέ ένας άντρας. Η Κάθριν δε μετάνιωνε γι' αυτή την επιλογή της.

Ο τομέας που είχε επιλέξει, οι Νοητικές Επιστήμες, ήταν σχεδόν άγνωστος όταν άκουσε γι' αυτόν για πρώτη φορά, αλλά τα τελευταία χρόνια είχε αρχίσει να ανοίγει νέες διόδους κατανόησης των ικανοτήτων του ανθρώπινου νου.

Το ανεκμετάλλευτο δυναμικό μας είναι πραγματικά σοκαριστικό.

Τα δύο βιβλία της Κάθριν για τη Νοητική την είχαν καθιερώσει ως ηγετική μορφή στον άγνωστο αυτόν τομέα, αλλά οι πιο πρόσφατες ανακαλύψεις της, όταν δημοσιοποιούνταν, θα έκαναν τις Νοητικές Επιστήμες θέμα συζήτησης σε όλο τον κόσμο.

Απόψε, όμως, η επιστήμη ήταν το τελευταίο πράγμα που την απασχολούσε. Νωρίτερα εκείνη τη μέρα είχε πάρει μερικές πολύ ανησυχητικές πληροφορίες σχετικά με τον αδελφό της. *Ακόμη δεν μπορώ να το πιστέψω. Δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτε άλλο όλο το απόγευμα.*

Μια ελαφριά βροχή έπεφτε κροταλίζοντας στο παρμπρίζ. Η Κάθριν μάζεψε τα πράγματά της και ετοιμαζόταν να βγει από το αμάξι, όταν χτύπησε το τηλέφωνό της.

Κοίταξε την αναγνώριση κλήσης και πήρε μια βαθιά ανάσα.

Μετά έσπρωξε τα μαλλιά πίσω από τα αυτιά της και κάθισε πά-
λι για να πάρει το τηλεφώνημα.

Σε απόσταση δέκα χιλιομέτρων, ο Μαλ'άχ περπατούσε στους δια-
δρόμους του Καπιτωλίου με ένα κινητό κολλημένο στο αυτί του. Πε-
ρίμενε υπομονετικά καθώς χτυπούσε η γραμμή.

Τελικά, απάντησε μια γυναικεία φωνή. «Ναι;»

«Πρέπει να ξαναβρεθούμε», είπε ο Μαλ'άχ.

Ακολούθησε μια μεγάλη παύση. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

«Έχω νέες πληροφορίες», είπε ο Μαλ'άχ.

«Πες μου».

Ο Μαλ'άχ πήρε μια βαθιά ανάσα. «Αυτό που ο αδελφός σου πι-
στεύει ότι είναι κρυμμένο στην Ουάσινγκτον...»

«Ναι;»

«Μπορεί να βρεθεί».

«Θες να πεις ότι... υπάρχει;» Η Κάθριν Σόλομον ακουγόταν σο-
καρισμένη.

Ο Μαλ'άχ χαμογέλασε. «Μερικές φορές ένας θρύλος που πα-
ραμένει ζωντανός επί αιώνες... παραμένει για κάποιον λόγο».

ΜΟΛΙΣ ΦΤΑΝΕΙ ΣΤΟ ΚΑΠΙΤΩΛΙΟ, ΣΤΗΝ ΟΥΑΣΙΝΓΚΤΟΝ,

προκειμένου να δώσει μια διάλεξη, ο Ρόμπερτ Λάνγκκτον έρχεται αντιμέτωπος με ένα παράξενο αντικείμενο στο οποίο βρίσκονται χαραγμένα πέντε σύμβολα. Πρόκειται για ένα είδος πρόσκλησης από αρχαίους καιρούς, και ο παραλήπτης είναι αναπόφευκτο να οδηγηθεί σε έναν κόσμο απόκρυφης και εσωτερικής σοφίας, χαμένο προ πολλού.

Όταν ο Πίτερ Σόλομον πέφτει θύμα απαγωγής, ο Λάνγκκτον καταλαβαίνει ότι ο μόνος τρόπος να σώσει τον φίλο και μέντορά του είναι να δεχτεί την πρόσκληση-πρόκληση του αντικειμένου, να σπάσει τον κώδικα και να ακολουθήσει τα ίχνη ως το τέλος. Έτσι, δεν αργεί να μπλεχτεί σε έναν λαβύρινθο από στοές, κρυμμένους ναούς και αθέατες κρύπτες κάτω από την Ουάσινγκτον.

Σε αυτό το σκοτεινό και επικίνδυνο σύμπαν κυριαρχούν τα ανεξιχνίαστα μυστικά των Μασόνων και οι αποκαλύψεις του Λάνγκκτον οδηγούν σε μια ασύλληπτη και αμείλικτη αλήθεια.

Μυστηριώδεις θρύλοι, αινιγματικοί κώδικες, σύμβολα αποκρυφισμού και μια ιστορία που κόβει την ανάσα· αυτό είναι το εκρηκτικό κοκτέιλ που αποτελεί ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΣΥΜΒΟΛΟ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0439-4

9 786180 104394

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14051

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ΄ Ε Π Α Φ Η